



THE RAINBOW

A CHILDREN'S MAGAZINE





Роман, Зенон, Олег та Любчик Хабурські з Скарсбури, Канада, і Рената та Орест Хабурські з Торонта, Канада, пишуть:

Дорога „Веселко“! Наш Дідусь Святослав Зобнів познайомив нас з Тобою. Дідусь передплачує Тебе нам уже п'ятий рік. З нагоди уродин Дідуся 25-го лютого ц.р. ми склали йому щиро подяку за такий цінний дарунок, як передплата „Веселки“, і побажали йому многих літ і всього кращого оцим віршиком, якого самі склали:

Любимо зиму біленьку,	Пісень співаємо, Дідуся вітаємо
Любимо хатку тепленьку,	З днем уродин:
Любимо „Веселку“ читати,	Щастя, здоров'я, многая літа
Любимо пісень співати.	Боже, Йому пошли!

І Тобі, „Веселко“, також бажаємо щастя й многих літ, щоб Ти втішала своєю появою малих діток і дорослих. З нагоди цього родинного свята посилаємо Тобі нашу світлину з Дідусем та шість доларів на Твій пресовий фонд, по доларові від кожного із нас. Наші Батьки вітають Тебе щиро!



Щасливий Дідусь п. Святослав Зобнів в оточенні своїх внучат. Славні дівчатка й хлопчики! Всі зодягнені по-гуцульському.

Відповідь Редакції: Дорогі Діти! Справді маєте дуже доброго Дідуся! „Веселка“ долучується до Ваших привітів Дідусеві й бажає Ювілятові щастя, здоров'я й многих літ! Дякуємо Вам за пожертву на пресовий фонд та за привіт від Ваших Батьків!

Наші пильні читачі Марта й Зеньо Левицькі з Монреалю, Канада, пишуть:

Дорога „Веселко“! Посилаємо Тобі п'ять доларів на пресовий фонд. Ці гроші ми заколядували на Різдва. З Новим Роком бажаємо Твоїм Панам Редакторам щастя й здоров'я, а Тобі якнайбільшого розповсюдження та багато читачів між українськими дітьми. Бажаємо Тобі також, щоб Ти могла приходити до нас не раз у місяць, але кожного тижня. Здоровимо сердечно!

Відповідь Редакції: Дорогі Марто й Зеньо! Дякуємо за Ваш труд і коляду на пресовий фонд „Веселки“ та за Ваші щирі побажання з нагоди Нового Року журналові й його редакторам. І ми з Новим Роком бажаємо Вам і Вашим Батькам Божого благословення!

Від Наталки Турченко отримали ми розгадки загадок з числа „Веселки“ за грудень м.р. і такого листа: Дорога „Веселко“! Я дуже люблю Тебе читати, бо Ти друкуєш багато гарних і цікавих віршів, оповідань і казок. Деколи моя сестричка Одарочка й мій братчик Дмитрик просять, щоб я почитала їм „Гоцу Дралу“ або „Чап Чалапа“. Вечорами читаю собі довіг оповідання, бо я дуже люблю читати. Раз на мої уродини моя мама купила мені річник „Веселки“ і я прочитала майже всі оповідання. Чи я могла б дістати річники „Веселки“ за роки 1954-1957?

Здоровлю Тебе щиро!

Відповідь Редакції: Дорога Наталко! Ти правильно розв'язала загадки. Тішить нас, що любиш читати „Веселку“ та складаєш собі річники журналу. Частина Твого листа про річники „Веселки“ 1954-57 ми передали адміністрації. Дякуємо за малюнок! Вітай!

РОЗГАДКИ ЗАГАДОК ЗА ЛЮТИЙ ц.р.: ЩО ЦЕ?
а) Сонце. б) Сонце й місяць. в) Сонце. ВІДПОВІДЖТЕ!
У черепахи. ДИВНІ СЕСТРИЦІ: сірники. СПРИТНИЙ РОБИТНИК: молоток.



ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ КОЖНОГО ВІКУ

з кольоровими ілюстраціями виходить кожного місяця у Видавництві „Свобода“ заходами Українського Народного Союзу. Редагує Колегія з членів Об'єднання Працівників Дитячої Літератури. Річна передплата становить у ЗДА — 4.00 дол., у інших країнах — рівновартість цієї суми. Ціна окремого числа — 40 центів. Ціна подвійного числа — 60 центів.

Обкладинка роботи П. Холодного
“THE RAINBOW” — “VESELKA”

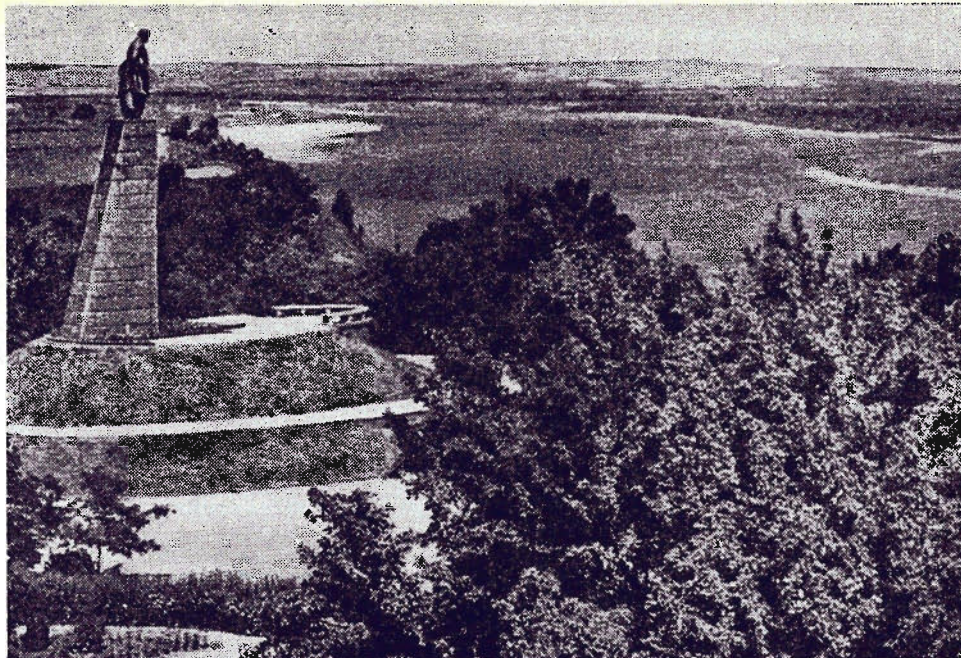
Published monthly, except June to September Bi-monthly
at Jersey City, New Jersey
81-83 Grand Street — Jersey City, N.J., 07303

Subscription \$4.00 per year.

Entered as Second Class Matter at Jersey City, N.J.

Ілюстрація на обкладинці:
Ю. Козак — Весняна радість

Пам'ятник на могилі Т. Шевченка в Каневі над Дніпром та вид на „лани широкополі...”



У ТАРАСІВ ДЕНЬ

На горах зелених Дніпрових зозулі
кують у дібровах,
а внизу тече попід гори у Чорне
далекее море
Дніпро, українська ріка, широка,
могутня така...
Ось Канів — містечко, а збоку ген видно
могилу високу.
І кожна дитина там знає, що в ній
вічним сном спочиває

Кобзар України, Тарас, що мужньо
боровся за нас.
Далеко від нас Україна, та знає в нас
кожна дитина,
що був він наш рідний поет, — тому ми
малими руками
гарненько квітчаєм квітками
Тараса Шевченка портрет.

ПОКЛІН ТАРАСОВІ

Ставайте в лаву, юнаки,
Здіймайте із голів шапки
І здалеку, з-за океану
Складіть Тарасові пошану,

Складіть Тарасові поклін,
Низький, синівський — до колін,
І спом'яніть Співця Обнови
Не злим і тихим, щирим словом.

Учитель і Пророк Тарас
Боровся і терпів за нас,
Тож бережим, як добрі діти,
Його величні заповіти.

Здіймайте із голів шапки
І честь віддайте, юнаки,
Борцеві за велику справу,
За правду, волю і державу.

Р. З.



ПРИВІТ ІЗ САДОЧКА

Я, білявка Галя,
Дівчинка маленька,
Віршиком вітаю
Рідного Шевченка.

Віршиком вітаю
Рідного Тараса,
Він бо України
Слава і окраса.

Я портрет Шевченка
Приберу в зелене,
Щоб Тарас злегенька
Усміхнувся до мене.

Роляник

ГОРОБЧИК ЦІРКО



„Цір-цір-ці-ір-цір!”

То не був радісний спів дорослого горобця, то був плач-домагання: „Мамо, хочу їсти! Дуже хочу їсти!” То був голос маленького горобчика, що сидів на невисокій сливі на краю саду. По короткому хвостіку, нерозвинених ще крилах та жовтих заїдах у кутках дзьобика було знати, що він ще дуже молодий. Оце він уперше вилетів з гнізда.

У старій яблунці було дупло. В цьому дуплі мати-горобчиха вивела молодих. Годувала їх, доглядала із своїм чоловіком-горобцем; приносила то смачну гусеничку, то хробачка, то польового коника. Малі все це з'їдали з великим смаком і ніжним „сір-сір-сір” домагалися все більше й більше. Росли вони швидко, і їх голі тільця вкрилися пушком, а згодом маленькими пір'ячками.



Щохвилини прилітали то батько, то мати і голосним „чірррр” повідомляли, що принесли свіжі ласощі. В ту ж мить підіймалися догори чотири широко розкриті дзьобики. В котромусь із них зникала принесена пожива, хоч інші трое

голосно прохали „сір-сір-сір”. Батьки поквалпно відлітали, а гороб'ята затихали. Але за хвилину те саме знов і знов повторювалося, доки не заходило сонце.

Горобчики росли й росли. Щораз густіше пір'я укривало їхні малі тільця. Крильця та хвостик подовшали. Але таке життя, що тривало вже понад два тижні, надокучило малому Ціркові. Його цікавило подивитись, що діється поза дуплом. Йому здавалося, що гніздо, вимощене пір'ям та м'якою шерстю, тепер не вигідне, тісно й темно. Він рвався в широкий світ.

Одного ранку пригріло сонце. Ціркові попало кілька кусників смачної поживи. Він не міг довше всидіти в гнізді, висунувся на край дупла і почав розглядатися.

„Боже, як тут гарно!” — подумав. Не питаючись дозволу ні в тата, ні в мами, розправив крильця і кинувся вперед. Його лет був ще дуже не-

вправний, але він пролетів таки досить далеко — аж до сусідньої груші. Сів на галузку, відпочив і пустився в дальшу дорогу. З галузки на галузку, з груші на черешню, з черешні на вишню — все далі й далі. Летів і милувався Божим світом. Нарешті змучений зупинився.

Відпочиваючи пригадав собі, що час би щось з'їсти. Наслухував, чи не почує де батькового „чірррр”, але дарма! З ліска доносилося голосне зозулине „куку-куку”, недалеко співав свою одноманітну пісню чубатий одуд: „юд-юд-юд”, метка іволга викрикувала своє: „Я ще не обїдав! Я ще не обїдав!” Було чути й цвірінкання горобців, але то були зовсім чужі, незнамі Ціркові голоси.

„Що робити? — подумав Цірко. — Хіба вернуся до своєї хати. Хоч там тісно й темно, але добрі батьки завжди принесуть щось смачне”.

Почав розглядатись, куди летіти. Дивився направо, наліво, але рідної яблунки ніде не бачив.

„Все таки потраплю додому!” — подумав. Спробував летіти, але не міг піднятися високо. Важко перелітав понад землею з галузки на галузку. Нарешті опинився на невисокій сливці і зрозумів, що далі летіти не зможе. Сподівався, що мама або тато відшукають його і принесуть щось поїсти.

Тим часом настав вечір. Сонце зайшло за обрій. Птиці затихли, і Цірко зостався сам у галузці сливи. Стомлений і голодний заплющив очі.

Вранці пробудився змерзлий і ще більше голодний. Холодна роса, скапуючи з листків, ще більше холодила його тільце. Боявся рушитися з місця, тільки кликав слабким голосом: „Цір-цір-ці-ір-цір!”...

**

Минали хвилини, години... Цірко сидів на сливі і очікував. Нараз побачив перед собою довгу гусеницю, що повзла по галузці в його сторону. Цірко не знав, що воно таке і чого хоче від нього. Почав відступати крок за кроком, аж дійшов до місця, звідки вже не було куди відступати. Тоді пригадав собі, що подібне створіння приносили йому батьки. Наглим ударом дзьобика приголомшив гусеницю, ухопив її й проковтнув.

Їжа додала Ціркові сил і заохоти. Він почав роздивлятися між листям, чи не знайде ще таких ласощів. Перестрибував з галузки на галузку,

перешукував листки і таки знайшов ще кілька гусениць. Підкріпився, підняв голову догори і заспівав радісно: „цвір-цвір!”

Нараз до його вух доплинуло веселе цвіротіння інших горобців, що були десь недалеко.

— Треба добратись до них! — сказав собі рішуче і розправив крильця.

Його лет був тепер справніший. Він підлетів на високе дерево і оглянув околицю. На недалекій вербі сиділо веселе гороб'яче товариство і грілося на сонці. Цірко полетів на вербу й сів на бічну галузку, бо не смів наближатися до гурту.

Він бачив, що деякі горобці злітають на дорогу і щось там їдять, а попоївши, вертаються знову на вербу. Між ними були й такі, як він — з короткими хвостиками та жовтими заїдами на дзьобиках. Це додало йому відваги. Він злетів також на дорогу. Там побачив якісь маленькі кульочки, що їх залюбки ковтали горобці.

„Їдять інші, покуштую і я”, — подумав. Дзьобнув одну кульочку, дзьобнув другу. Добре! І почав швидко видзьобувати решту конопляного насіння, яке хтось розсипав, їдучи по дорозі.

Нараз донеслося притишене „сіііііііі!” Горобці, що сиділи на вербі, кинулись утікати в купу хворосту. Утік і Цірко, хоч не знав, чому це робить. Ще не встиг добре заховатись між галузками, як згори, наче камінь, упав шуліка. Вдарився об галуззя, і воно відкинуло його набік. Не спіймавши нічого, схопився і сердитий відлетів геть.

Кілька хвилин у хворості була цілковита тишина. Нарешті один горобець висунув голову із сховку, розглянувся і голосним „цір-цір” повідомив, що небезпека проминула. Купа хворосту раптом ожила. Один по одному вилітали горобці із сховища і, весело ціркаючи, продовжували свої збори на вербі. Полетів туди й Цірко.

Надворі нараз потемніло. Залунав грізний гуркіт. Горобці зірвалися з верби і полетіли понад



дорогою. Цірко, хоч до далекого лету ще не мав сил, не хотів розлучатися з гороб'ячим гуртом. Перелетіли горбок. За горбком були якісь будівлі. Такого Цірко ще ніколи не бачив. Горобці посідали на дахах і на дереві.

Раптом сильно блиснуло. Повітрям потряс це страшніший гуркіт. Горобці почали заглядати під дахи. Цірко робив те, що й вони. Він натрапив на оборіг, і тут під дахом знайшов собі вигідне місце. Ще кілька горобців прилетіло туди, стріпуючи з себе дощову воду.

Дощ не переставав. Був уже вечір, але жаден горобець не рухався з свого місця. Під дахом було тепло й сухо.

(Закінчення буде)



КУТОК ЮНИХ АВТОРІВ

Черепашка Чічка

Таїса Г а л і б е й , 8 літ, з Норвалк, Конн., прислала нам гарний допис про черепашку Чічку. Вона пише:

Мені дуже сподобалося оповідання Мартусі Левицької про її кицю Чічку, яке було вміщене у числі „Веселки” за грудень 1965 р.

Ми також мали звірятко, яке назвали Чічка, але це була не киця, а черепашка. Одного дня восени мій братчик Данилко, бавлячись у городі, побачив якийсь дивний великий листок. Данилко підійшов ближче, щоб його піднести, і побачив, що це панцер черепахи. Звірятко сховалося в свій панцер. Мама дозволила нам затримати черепашку на кілька днів. Ми назвали її „Чічка”. Коли я і моя сестричка прибігли зі школи, ми збудували Чіцці на дворі загороду з каміння й паптиків. Дали черепашці посудину з водою й годували її листками салати та шматками м'яса. На ніч брали її до хати й тримали у ванні з водою. Ранком знову виносили в загороду.

Черепашка виглядає дуже інтересно, бо подібна трохи до якогось створіння, яке жило ще в допотопні часи. Тіло черепахи вкрите лускою. На лапках вона має гострі пазурі. Голова закінчується чимсь, наче дзьобом. Черепаха вміє добре лазити, хоч дуже повільно. Вона кілька разів втікала зі своєї загороди, але ми її ловили й приносили назад. Кожен раз, коли вона втікала, ми чули, як шарудить листя, і так знаходили втікача. Одного разу Чічка хотіла вкусити Данилка, коли він спіймав її за панцер. Він злякався й кинув черепашку. Тоді ми вирішили, що треба випустити нашого в'язня на волю. Одного разу, коли Чічка втекла з загороди, ми вже не шукали її. Було нам за нею жаль, бо цікаво спостерігати її життя. Але їй найкраще жити в лісі, на волі.



ЧОГО ТАРАСИК НАВЧИВСЯ В РІДНІЙ ХАТІ

Ніхто з керелівських дітей не був такий до всього цікавий, такий кмітливий, як синок Григорія Шевченка, Тарас.

Візьме, бувало, в руки грудку глини, помне її в пальцях і — глянь! — уже виліпив свиставку або пташка-жайворонка. А які сикавки та пукавки робив з бузини! Пукавки стріляли, мов справжні рушниці, були навіть кращі від рушниць, бо нікого не вбивали. Не один хлопець добивався Тарасової ласки, щоб таку чудову іграшку від нього дістати.

Уже змалку дуже кортіло Тарасові рисувати. Тільки біда, що не було як. Олівця й паперу на селі не так легко дістати, хібащо привезе який мандрівний крамар. Але й на те кмітливий Тарасик умів знайти раду. Дістане денебудь вуглинку або кусник крейди, стане біля паркану і рисує. Як не було близько паркану, то не цуравсь і стіни будь-якої хати чи повітки, помазаної білою глиною або вапном.

Любив Тарасик співати, і знав багато пісень. Не треба було їх і вчитись, вони сами наливались у його голову. Чув їх багато-пребагато від матері, сестри, сусідів на весіллях, у свята, в жнива і при всяких інших нагодах. Українські селяни завжди співали — у горі і на radoцях. Співали про минуле і сучасне, про козаків і панщину-неволю, піснею висловлювали свої жалі, мрії та бажання. Отак від рідної пісні вчився Тарас пізнавати правду і кривду.

Чи є на світі цікава дитина, що не любила б слухати казок, переказів або оповідань про давні часи, дивні пригоди тощо? Напевно нема! Тож і Тарасик, як то кажуть, пропадав за такими оповіданнями. Мав те щастя, що жив ще його дідусь Іван, старий-старезний, але кріпкий ще чоловік. За свого довгого життя бачив він не одно дивне диво. Найцікавіше було те, що запам'ятав з часів Гайдамаччини, або, як казали люди, Коліївщини.

— Діду, а що це таке Коліївщина? — допитався Тарас.

— О, дитино, то були страшні часи! Не могли витерпіти наші люди важкої неволі, жорстокого поневір'яння від польських панів та їхніх прислужників. Підняли повстання.

І дід розказував про Коліївщину й Гайдамаччину. Неділями по полудні сходилися до хати Шевченків сусіди і знайомі, старі й молоді. Тоді Тарасів батько просив діда розказати щонебудь про Коліївщину. У хаті ставало тихо, мов у церкві під час казання. Вп'яливши очі в діда, люди слухали з найбільшою увагою, часом похитували головами і зідхали, часом здригались і жахалися. Бож страшні картини змальовував своїми словами старий оповідач.

Слухав і малий Тарасик, примостившись денебудь у кутку. Слухав так пильно, що про нього можна було сказати: обернувся у зір і слух. Так захоплювався оповіданням, так його переживав, мов би це діялося на його очах. І тихцем капали гарячі слюзи з очей дитини, що вже тоді співчувала покривдженим, слабим, нещасливим і вміла розуміти людське горе, відвагу, героїство.

Тарасик знав, що герой — це той, хто непохитно стоїть за правду, за Бога, хто не боїться ні мук, ні смерті. Про героїв-мучеників за Христову віру читав, бувало, у неділю Тарасиків батько, Григорій.

Не багато людей на селі в ті часи вміло читати. Але Григорій умів. Розгортав на столі велику книгу, що називалася якось незвичайно — Минея, і читав поволі, врочистим голосом. Тарасик знав: то книга про святих. Вони були першими християнами, коли світ ще був поганський, коли поганими були всі начальники, воводи, царі. Погани ненавиділи християн, замикали в тюрмах, погрозами і муками примушували їх відректися нової віри, а коли бачили, що це не помагає, вбивали їх. Християни гинули, але по них залишилася славна пам'ять. Тисячі людей шанують їх за непохитність, за вірність правді. Бог прийняв їхні душі в рай, в почет святих. То були герої!

Якими нікчемними й гідними погорди здавалися Тарасикові ті, що, хоч сильні й багаті, знущалися над чесними, неповинними людьми! Він терпів разом з нещасними, співчував їм, і в його серці підіймався бунт проти кривди. Коли Тарас виріс, він ще краще зрозумів, що правда переможе лише тоді, як за неї буде кому поборотися. І він став таким борцем, бо цього навчився ще в рідній хаті.

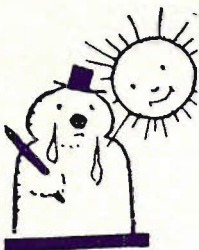
М. Маморський

Пояснення-словничок. Кмітливий — розумний, проворний (intelligent, quick-witted); бузина — elder-bush; крамар — продавець (tradesman, retailer); крейда — chalk; повітка — shed; поневір'яння — тут: знущання (cruel treatment); казання — проповідь, релігійне повчання (homily, sermon); жахатися — to be horrified; непохитність — firmness, immovability; нікчемний — підлий, нечесний (mean, ignoble); Гайдамаччина й Коліївщина — всенародне українське повстання проти гніту польських займанців у 1750-60-их роках. У проводі повстання стояли Максим Залізняк і Іван Гонта. Залізняка проголошено гетьманом. Царя Катерина II, яка зруйнувала Запорозьку Січ, злякалась, що Козаччина може відродитися, вислала своє військо й з поляками здавила гайдамацький рух. Коліївщина — від колоти, проколювати.

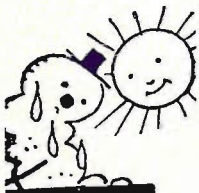


БАБИНЕ ГОРЕ

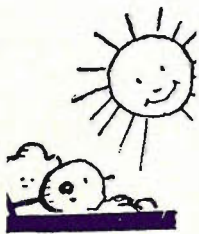
У куточку,
У садочку
Плаче баба снігова:
Зажурилась,
Похилилась,
Аж повисла голова.



Сонце гріє,
Баба мліє:
Давить бабу кожушок,
Та не скине,
Не покине,
Впали пальці у струмок.



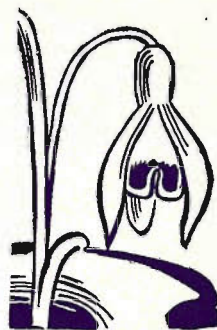
Під ногами
Аж дві ями,
Тане сніг вже до землі...
Рукавиці
Під ялиці
За водою поплили.



Горобличка
Невеличка,
Заглядає аж до вух:
„Не згодиться,
Чи згодиться
Для гніздечка капелюх?“

ВЕСНА

Всміхнулось сонце весняне,
Прокинулись гілки:
„Невже весна? І тане сніг?
Пора розкрити бруньки!“



Ласкавий вітер обтрусив
З кушів старі листи:
„Ви ще спите? А вже весна,
І вам пора цвісти!“

Почули крокуси в землі,
Що вітер заспівав,
Заметушились, загули:
„Сніг, чуєте, розтав!“

Синенький пролісок крізь сніг
Просунувсь і завмер:
„Чи можна вже мені цвісти?
Чи ще зима й тепер?“

„Авжеж, цвіти! Цвіти! Цвіти!“ —
Горобчики кричать: —
„Ти бачиш, сніг вже розтає,
І сором довше спать!“



Всміхнувся пролісок малий,
Голівоньку підвів,
Промінчик сонечка впіймав
І оченьки розкрив...



ВЕСНЯНКА

Народна пісня для двох голосів з фортепіяном, опрацював О. Залеський

Весело

А где весна го- скресла, го-скрес-ла, щож гога нам при- нес-ла, принесла?

Принесла нам кра- сонь- ку, як на несі зі- - ронь- ку.

ВЕКЕЛОЧКА



СТОРІНКА ДЛЯ МАЛЯТ

ПОРОСЯТА

(Ілюстрація Ю. Козака)

Не з пластмаси, а живі,
бо кричать: „Куві! Куві!“.

Їм кулешик треба їсти,
а вони спішать улізти
прямо з ніжками в корито
і кулешик рильцем рити.



Всі кричать: „Мені! Мені!“
Всі замурані, брудні.

Свинка стала тупотіти,
свинка стала хрокотіти:
„Ой, невиховані діти!“.

Л. Гадай

Пояснення-словничок: куліш — kind of thick soup; корито — trough, tray; рило, рильце — snout (у свині чи поросяті).

БУДУ РІЗЬБАРЕМ

(Ілюстрація Б. Божемського)

Відгадайте, друзі-хлопці,
Що у мене у коробці.

Подивіться! Маю глинку,
Кольорову пластелінку,
Синю, жовту, зеленаву —
Гарну матиму забаву.

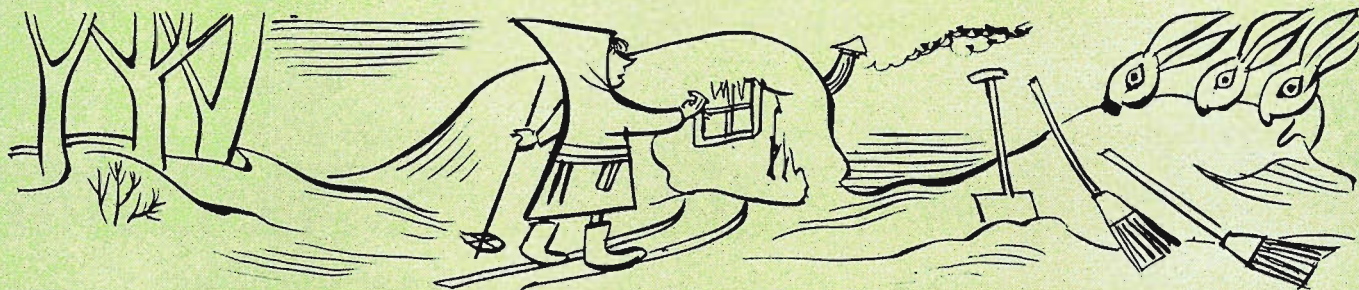


Схочу песика чи кицю,
Літака чи залізницю,
Чарку, миску чи горнятко,
Чи корівку, чи ягнятко,
Півня, курочку чи паву,
Хатку, столика чи лаву,
Жабку, хрущика з ріжками —
Все зліплю собі руками.

Не жалітиму я туду,
Різьбарем колись я буду.

Роляник

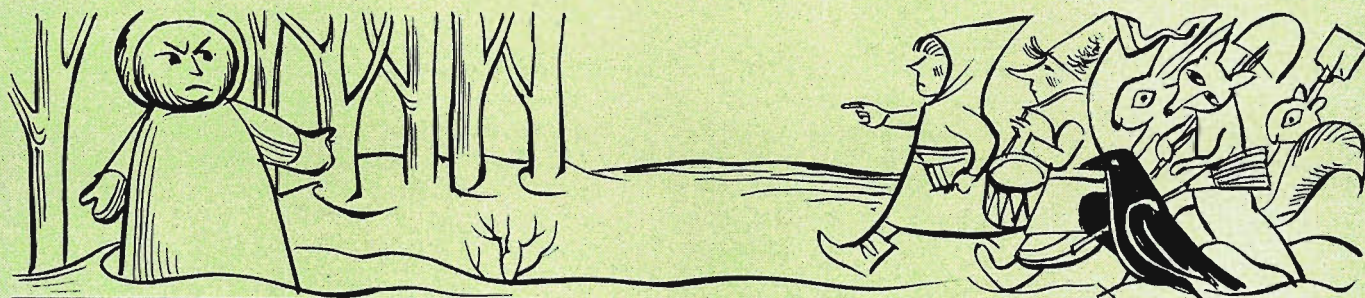
ГОЦА ДРАЛА



Лісом-трісом Гоца ходить,
Хоч і холод, їй не шкодить.

Не боїться завірюхи,
В шибку стук: „Вставайте, сплюхи! Час вже Зиму проганяти!”

Є в вас мітли і лопати?



Лісом-трісом йде Зима,
Біла, злоща ще й німа.

Ліс шумить, ліс гуде,
Лісом люте військо йде.

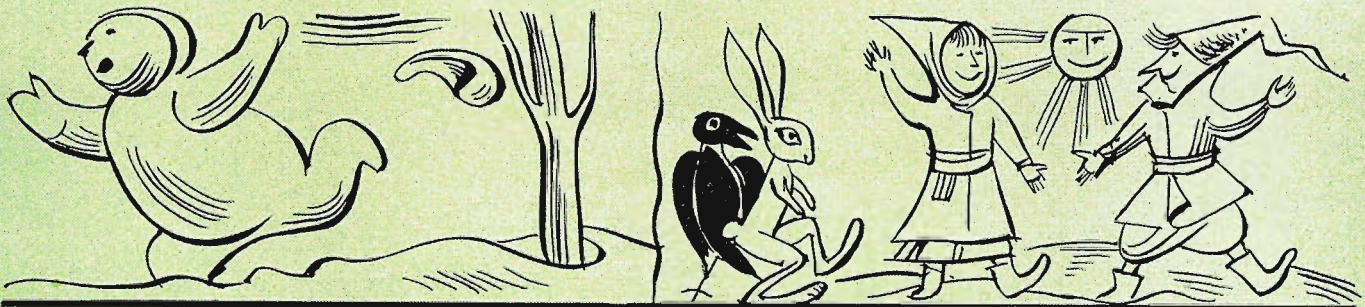
Військо йде страшне, мітлаге,
Грізно підняло лопати.



Круки, вивірки, зайці —
Завзятуці то борці.

Топчуть сніг і розкидають,
Зиму з лісу проганяють.

Попереду Гоца Драла
Тим борцям за генерала.



Йойкнула Зима з тривоги,
Обернулася і в ноги!

Утікала скільки сили,
Аж палинки погубила.

Так скінчилася війна —
Певно буде вже весна!

ХОВЗЬКА СТЕЖКА

(Скорочений переклад з французької мови Софії Наумович)

II

Маленьке товариство великої вітальні дуже хвилювалося. Але то були розумні діти, тож порадилися вони, як найкраще дотримати слова честі. Вирішили перейти на другу сторону кімнати, здалеку від спокусливої завіси. Для певности навіть визначили межу, якої не можна переступати — то був ряд м'ячиків, поміж якими стирчали шабляки. Це виглядало, як мури фортеці. А командував нею грізний вояк з таким хитромудрим механізмом усередині, що вояк то підносив угору, то спускав униз рушницю. Біля нього поставили кудлатого собачку, що скалив зуби, а коли його потиснути, то міг і загавкати.

Так забезпечившись, діти почали всілякі забави. Хлопці грались у війну то нападаючи, то обороняючи фортецю, поки її остаточно не знищили. Дівчатка вдалися до найкращої гри — ляльками. Кожна представляла свою ляльку і розповідала правдиво про всі її хиби і прикмети. Опісля вони влаштували вечірку, щоб ляльки між собою познайомилися. Не обійшлося, звичайно, без повчання й покарання за негарну поведінку.

Ці забави були трохи небезпечні. Як же встергати завязаного вояка, щоб не загнався за ворогом задалеко, або здержати розтанцьовану ляльку від того, щоб вона не переступила межі? Бо й самий вид завіси мав якусь дивну притягальну силу, що їй важко було опертися. Дехто розважливіший узявся вже навіть читати книжку або оглядати образки, щоб не піддатися спокусі.

Врешті погодилися на тому, щоб усім засісти за великий стіл і розказувати казки. Тут постала маленька суперечка: одні хотіли слухати про несамовиті страховища, а інші, навпаки, бажали веселих жартів. Врешті старший, одинадцятилітній Жак порадив розказувати про геройські подвиги з історії.

Хоч Жакове оповідання про чесного римлянина Катона не зовсім було зрозуміле, всі діти слухали уважно — щоправда, за одним винятком. Ним був отой малий Андрій, що оце тепер у садку на траві плакав з великого горя. Він ніяк не міг слухати оповідання. Бажання пролізти за завісу, яку охороняло спільне слово честі, палило його, мов розпечене залізо. Він тремтів, хитався між обов'язком і спокусою, але не мав ані сили, ані змоги відвести очі від завіси.

Тим часом Жак розказував. Свічки освітлювали щораз більше зацікавлені дитячі личка, кидуючи довгі тіні від спинок фотелів у всі кутки. Заглиблений у свої думки, Андрій помітив, що

одна свічка, саме в тому кутку, де була завіса, вигоріла й погасла. У його руках якимсь чудом опинилася коробка сірників, що звичайно лежала на ватрані. У голові майнула думка, що тепер якраз трапляється добра нагода пройти поза фотелями уздовж стіни, а тоді непомітно піднести край завіси і стати володарем усіх таємниць, які вона приховує.

Раптом довкола нього знялася метушня, і вся громадка кинулася до ідальні з голосними вигуками:

— Ідемо, тітко Авроро! Ми були чемні, дотримали слова! Ніхто не торкнув завіси!

Андрій залишився сам-один у вітальні. Прислухався, як усе товариство сідало за стіл, соваючи кріслами й побренькуючи тарілками. Ніхто не помітив, що його нема. Тоді він несамовито кинувся і одним рухом підніс завісу, одночасно добувши із коробки сірника й черкнувши ним об підлогу. При його миготливому світлі Андрій нарешті побачив те, що не давало йому спокою.

Ах, які ж то були чудові речі! Як жадібно оглядав би він кожну річ, коли б був хоч трохи спокійнішим! І не скоро це йому знудилося б! Але, як тільки він подумав, що це тітка так любовно зібрала всі ті прегарні подарунки для дітей, він відчув раптом такі жорстокі докори сумління і такий палючий сором, що йому хотілося благодати допомоги, наче б хтось устроїв ніж у серце. І враз інша думка забила у голові: тікати, тікати з цього місця, де виявив він віроломність! Але почуття провини за негідний учинок прикувало Андрія до землі. Він не міг ворухнутися, бо ноги наче вросли в підлогу. До того ж сірник погас, і він опинився в глибокій темряві. В ту мить з ідальні донісся голосний сміх.

— „Чи не з мене вони сміються?“ — подумав Андрій і з величезним зусиллям, тремтячи від страху, перейшов вітальню. Під дверима ідальні силкувався заспокоїти тривогу, притискаючи руками серце, що швидко билосся.

У ідальні діти все ще їли, гомоніли і сміялися. Про Андрія не було мови. І він сам не знав, як прослизнув непомітно поміж товаришів і засів вільне місце. Впевнившись, що ніхто нічого не знає, поволі вмівся в загальну розмову. Чого не дав би він за те, щоб могли сміятися зі щирого серця, як усі! А то щось, мов би отруйне терня, кололо йому серце.

По вечері всі жваво вернулися до вітальні. Нараз понеслися оклики здивування, обурення і злоти. Не було ніякого сумніву: одна пола завіси була відхилена... Хтось зламав присягу! Декілька сірників, розкинутих по підлозі, вказу-



вали, що хтось діяв не випадково. Андрій глянув і відчув, що знемагає.

На біду, ще й тітка увійшла в їдальню. Її погляд зупинився на завісі, і вона зразу зрозуміла, що сталося. Її добре обличчя посумніло, проте, стримуючи хвилювання, вона спокійно запитала:

— Хто з вас, діти, не дотримав слова?

Стільки щирих голосів впевняло про невинність, стільки поглядів перебігало з личка на личко, немов шукаючи винуватця!

— Признайся! — підказувало Андрієві сумління. — Не дай, щоб підозра впала на невинного!

Він не говорив, як інші: це не я!

У цю хвилину підійшла до схвильованої громадки маленька постать. Ніхто досі її не помічав, бо вона наче загубилась у великому фотелі. Протираючи очі, вона допитувалася, що сталося. Вона недавно втратила маму, і на тлі чорної суконки її обличчя здавалося ще блідішим.

Батько привів цю дитину майже силоміць, щоб дитяче товариство хоч трохи розрадило її тугу. Але її мале серденько все ще було дуже пригноблене, і за весь час ні одна усмішка не роз'яснила її личка. Коли всі діти пішли на вечерю, вона залишилась у фотелі й передумувала те, що розказував Жак. Вона теж хотіла бути такою сильною, як Катон, але в нього напевно не було такого великого горя! На згадку про маму вона розплакалася, даючи волю сльозам, яких не могла втримати; врешті заснула в глибокому м'якому фотелі. Щойно шум і гамір дітей вирвав її з цього заспокійливого сну. Вона протерла почервонілі від плачу очі й тихо запитала:

— Що сталося?

Побачивши її заплакане личко, діти враз закричали:

— Це вона, Марійка! Вона не була разом з нами за столом!

— Та невже Марійка? — не довіряли деякі, збентежені несподіванкою.

— Так, це я, Марійка! — відповіла дівчинка, не розуміючи, про що йде мова. — Хіба ви мене не пізнаєте?

— Це вона! — закричали обурені діти, прийнявши її відповідь за признання до вини.

— Ти дуже погано зробила! — суворо промовила тітка Аврора. — Це мене дуже засмутило. Я ніколи не подумала б, що ти здатна на таке! І ніколи тебе в цьому не підозривала...

Дівчинка мовчала.

— Ви мусите забути про це! — звернулася тітка до дітей. — Ця справа належить тепер мені та її батькові... І знайте, що я все ще не повернула вам вашого слова!

Вона поправила завісу й зажурена вийшла, наказавши дітям пошепки, щоб надто не дошкудляли Марійці.

Щойно тоді бідна дівчинка зрозуміла, в чому її підозрюють. Почуваючи себе невинною, вона спокійно сказала:

— Ви, мабуть, думаєте, що то я відхилила завісу?

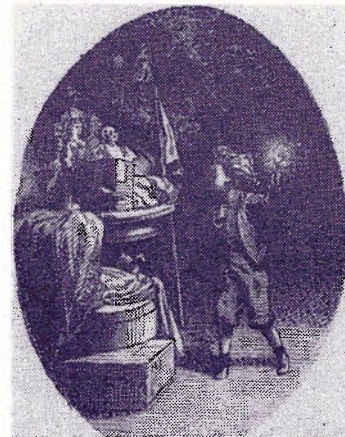
— О, ні! Це напевно зробила миша! — відповів якийсь нашішкуватий голос, і всі діти з сміхом відійшли.

— Як то? Ви таки справді думаєте, що я могла таке зробити?

Спокійний голос Марійки заломився, і сльози знову закапали з її очей.

Запальні діти відповіли, що відтепер ніяка приязнь з нею неможлива, а стриманіші не сказали нічого — і це було ще гірше. Марійка все таки кілька разів заговорювала то до одних, то до других, але їй відповідали непривітністю і погордою. Тоді вона сіла в кутку нерухомо й закам'яніла. У химерному світлі свічок, бліда, в темному фотелі, вона була немов жива картина суму й болю.

(Продовження буде)



З ВИРІЮ ВЕРТАЮТЬСЯ ЛЕЛЕКИ

— Чому летимо так далеко? Невже не можемо тут денебудь спинитися і збудувати собі гнізда? Дивіться, як тут гарно, і поживи, мабуть, досить, бо бачу води й луги. І наші побратими тут живуть — гляньте, як псходжають по левадах!

Так говорив молодий лелека до свого батька, коли разом з іншими лелеками вони верталися з зимівлі в Африці на Україну.

— Авжеж, гарно! — відповів батько. — Тут живуть наші побратими, бо тут, певно, їхня батьківщина. Але ми повертаємось у свої сторони — туди, де народився ти, де народилися я і твоя мама, де живуть споконвіку наші роди. Летимо в наш рідний край. Хоч усюди гарно, та найгарніше таки там, де країна, що її називаємо батьківщиною. Там добрі люди шанують нас і бережуть наші гнізда, там відшукаємо своє рідне гніздо. Люди вірять, що ми приносимо мир і щастя тим оселям, де наші гнізда. Наше старе гніздо займеш ти з своєю жінкою, а ми з твоєю мамою збудуємо собі нове гніздо. Такий у нас споконвічний звичай, що батьки відступалють гнізда своїм дітям.

Лелеки полетіли далі на північ. Перелітали понад людськими оселями, ріками, високими горами. Врешті уся громада зупинилась над якимось селом і почала кружляти.

— Отут наша стара оселя! Пізнаєш її? Це ж та сама, з якої ми на початку холодної пори торік відлетіли в теплі країни, — сказав батько-лелека.

— О, справді, пізнаю ці левади, де ви вчили нас, своїх дітей, шукати поживи, де ми збиралися в громаду перед мандрівкою у вирій. А ось і хата з нашим гніздом! Правда, батьку?

— Правда! Це наше гніздо, де ти торік народився. Бачиш, стоїть непошкоджене.

Громада лелек почала ділитися на менші гурти.

— Ну, мамо, — сказав батько-лелека до своєї



жінки, — проведемо сина на наше гніздо, а самі будемо шукати іншого місця, де б нам оселитися.

Всі троє спустилися на солом'яну покрівлю.

— Тут, сину, будеш тепер жити. Пошукай собі серед нашого гурту дружину, направте гніздо, якщо треба, і живіть щасливо!

— А де ж наші другий син і дочка? — запитала мама-лелечиха.

— Другий син підшукав собі дружину по дорозі, а дочка теж має вже товариша — це, мабуть, її майбутній чоловік. Вони дадуть собі раду в житті, а цей найменший якийсь несміливий, тож його передамо наше гніздо на власність.

**

— Тату, дивіться, лелеки кружляють над нашою хатою! — кликали діти.

— Це вони хочуть збудувати тут своє гніздо, — сказав батько. — Щоб улегшити їм працю, я поклав на верху хати старе колесо. Вони здогадаються, що це для них.

Лелеки спустилися на дах. Ходили по гребені сюди й туди, немов щось обдумували, клацали дзьобами і махали крилами. Потім знялися і полетіли. Незабаром вернулися з галузками в дзьобах.

— Не галасуйте, діти, — сказав батько, — бо вони злякаються і покинуть нашу хату.

Діти притихли і з цікавістю приглядалися, як лелеки раз-у-раз приносили галузки і клали на колесо.

Одного дня лелеки стояли на гнізді і немов про щось радилися. Нараз надлетіла друга пара лелек і — почалася бійка. Усі чотири лелеки підлітали в гору, вдаряли одне одного крильми й дзьобами, аж пір'я летіло.

Батько пояснив дітям причину бійки:

— Чужі лелеки хочуть забрати собі це гніздо, щоб у ньому жити. Їхнє гніздо може хтось знищити, а може вони ліниві й не хочуть будувати нового. Наші лелеки відганяють напасників, бо



кожний має право боронити своє житло від загарбника.

Батько й діти стояли і приглядалися, як воювали лелеки. Брешті напасники, обгубані та засомлені, відлетіли геть.

— Отак бачите, діти: правда завжди перемагає, тільки треба її боронити! — сказав батько.

За деякий час діти спитали батька:

— Тату, тату, а чому один лелека увесь час сидить на гнізді й не злітає? Може він хворий?

— Ні, це лелечиха знесла яечка і вигриває їх. Якщо будете уважно спостерігати, то побачите, що по якомусь часі вона встане й полетить шукати поживи, а на її місці сяде її чоловік. Так вони виручають одне одного.

За кілька тижнів діти побачили, що обидвоє лелеки стоять біля гнізда і дзьобами щось там порядкують. Малий Омелько виліз на грушу, що росла недалеко хати.

— Катрусю, у гнізді є вже молоді лелеки! — закричав він. — Бачу, як підносять голівки з довгими дзьобиками.

— Малих лелеченят звичайно буває троє, а часом двох, — пояснив батько.

Батьки-лелеки літали на левади й приносили звітіля в дзьобах поживу для молодих: вужів, часом жабу, ящірку. Діти вже зі школи знали, чим живляться лелеки.

Яка ж була радість, коли одного дня вони побачили троє малих лелеченят, що піднялися на ноги і з цікавістю розглядалися:

— Тату, чи лелеки живуть тільки в Україні? — спитали вони батька.

— Живуть і в інших країнах Європи, але найбільше їх на землях України, — відповів батько. — Тут і простору для них багато, і поживу легше знайти, і наші люди їх люблять та шанують. Також і гнізда лелекам легше будувати на солом'яних дахах. Ось погляньте, і в нашому селі, де будинки вкриті бляхою або дахівкою, лелеки гнізд не покладали. В інших краях, якщо лелеки не можуть покласти гнізд на будинках, то будують їх на старих розлогих деревах.



— Якщо вони так люблять нашу землю, то чому на зиму відлітають? — спитали діти.

— Взимі немає тут для них поживи. Жаби, вужі, ящірки та інші малі тварини ховаються від морсзу в землі. Та й лелеки не звикли до зимового холоду, тому й відлітають у південні країни, де нема зими і увесь рік можна знайти поживу.

— Так чому ж вони вертаються до нас?

— Тому, що тут їхня батьківщина. Тут народилися вони, їх батьки, діти і всі предки. Там вони лише гості, а тут — у себе вдома. У південних краях було б їм, може, легше жити, але вони не можуть забути рідної землі, непереможна сила тягне їх додому. Так роблять не тільки лелеки. Таких перелетних птахів у нас багато. Навесні вертаються з вирію жайворонки, ластівки, солов'ї, зозулі, коси, дятлі, одуди та багато інших крилатих приятелів. Вони співають і розвеселяють нам життя, а також допомагають у господарстві, бо винищують комах-шкідників на наших полях, в садах і городках.

Пояснення-словничок. Лелека — бузьок (stork); жаба — frog; вуж — snake; жайворонки — lark; ластівка — swallow; одуд — hoopoe; ящірка — lizard; зимівля — wintering; споконвіку — від найдавніших часів (from the remotest times); левада — meadow; вирій — теплі країни, де зимують перелетні птахи; покрівля — дах; гребінь на даху — місце, де сходяться половини двоспадного даху; житло — оселя, місце, де живуть люди (dwelling, homicle); скувати — виривати пір'я (to pluck); виручати — допомагати (to hold out a helping hand).

У деяких околицях Західної України діти бігають за лелеками, гукаючи:

— Бузько пан, бузько пан,
Має крила, мов жулан!

ЛЕЛЕКО, ЛЕЛЕКО...

— Лелеко, лелеко,
До осені далеко! —
Вигукує на лузі
Весела дівчора.
А він кружляє в хмарі
З лелечихою впарі,
Мовляв, у вирій, друзі,
Мені ще не пора.

А ген над рікою
Зрослись верба з вербою,
Лелечина там хата
Із хмизу в вишині.
А в ній сім'я лелеча,
Сидить його малеча,
Біленькі лелечата,
Носаті та смішні...

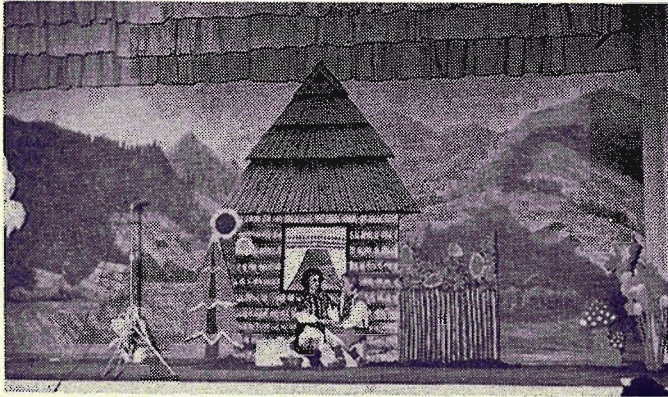
Д. Б.



З ДИТЯЧОГО ЖИТТЯ

„ЧЕРВОНА ШАПОЧКА” В ТОРОНТІ Й ГЕМІЛТОНІ

Всеволод і Ігор Соколики з Торонта (Канада) пишуть: Дорога „Веселко”! Посилаємо Тобі знімки й програмки з вистави музичної п'єси-казки „Червона Шапочка”, яку ми ставили в Торонті й Гемілтоні. П'єса дуже сподобалася дітям, і ми дякуємо Тобі, „Веселко”, що Ти її надрукувала.



На світлинці Червона Шапочка (Оксана Кіт — Торонто) й Бабуся (Марта Горбань — Торонто)

П'єсу-казку „Червона Шапочка” (лібретто — Л. Полтава, музика — проф. В. Безкоровайний) поставила в Торонті й Гемілтоні п-ні Оксана Бризгун-Шанта при співпраці п-ні Лесі Бризгун-Шанта (танці), п-ні Ніни Мудрик-Мриц (декорації й проєкти костюмів) та п-ні Великогорської (вказівки щодо гуцульських одягів). П'єсу поставлено для відзначення 85-ліття композитора проф. В. Безкоровайного.

Виконавцями оперетки були в Торонті: Ірина Маркарик (Мавка), Юрій Федина (Бровко-Песик), Анна Кордюк (Білочка), Марта Горбань (Бабуся), Оксана Кіт (Червона Шапочка), Тарас Мицик (Гуцул-мисливець), Ігор Косар (Вовк). Квітами були: Тарас Косар, Христина Медицька, Романа Мриц, Марта Мицик, Всеволод Соколик, Людмила Шанта, Павло Гаврилишин, Ераст Мриц, Роман Паньків, Євгенія Заставна, Бедрик — Ігор Соколик. Древа: Роман Балабан, Микола Гаврилишин, Петро Гаврилишин, Ольга Кришпинович, Орест Муж, Ольга Цап.

В Гемілтоні „Червона Шапочка” мала іншу обсяду головних роль, а саме: Галина Ковальська (Мавка), Андрій Паньків (Бровко), Марта Зіняк (Білочка), Адріана Генік-Березовська (Бабуся), Мирослава Федак (Червона Шапочка), Мирослав Ковальський (Гуцул-мисливець), Олег Зіняк (Вовк). Квіти й Древа мали тих самих виконавців, що й у Торонті. Так само музичний супровід у Торонті й Гемілтоні був у цих самих руках. Увертюра: Галина Ковальська, І дія: Ірина Миськів (Торонто), Ігор Кіт (Гемілтон), II дія: Надя Цибенко, III дія: Калина Солоникова.



На цій світлинці композитор і автор музики до „Червонної Шапочки” проф. Безкоровайний в оточенні виконавців п'єси в Торонті та постановиці п'єси п-ні Оксани Бризгун-Шанта.

У першій частині ювілейної програми в честь професора В. Безкоровайного у Гемілтоні були виконані твори Ювілята на фортеп'яні та на хор і фортеп'яно. Пісеньку „Сидить Котик” Л. Полтави (була друкована в „Веселці”) у фортеп'яновому супроводі Олі Литвин виконали діти: Ульяна Плав'юк, Марта Козак, Адріанна Багрій і Мирослава Домарадська. „Коломийку” відіграла Сузанна Юрша, „Масву Нічку” — Леся Міхнович, „Віють Вітри” — Адріанна Домарадська, „Ой, видно село” — дуєт: Дануся Копалівська та Ірка Кокоцька, „Ноктюрн” — Люба Євчин, „Спомин з гір” — Оля Стриховська.

Усі виконавці — це учениці п-ні Мирослави Багрій.

Гратулюємо дітям Торонта й Гемілтону та їх вихователям за такий гарний успіх, а проф. Василеві Безкоровайному бажаємо прожити ще багато літ!

КУТОК ЮНИХ АВТОРІВ

ВИВІРОЧКА СТРИГУНЕЦЬ

Навесні ми з братиком Маркіяном знайшли маленьку вивірочку, що впала з дупла. Я взяла вивірочку додому, купила маленьку пляшечку — таку, як для ляльки, і годувала її молоком. Як вона піросла, годувала її тістечками, горішками і вівсяними крупами.

Раз у суботу мій братик, що має п'ять років, пішов до фриз'єра. На другий день сам забавився у фриз'єра: як вивірка чухалася, взяв ножички і вистриг на її спині велику сіру латку. Я трохи поплакала і насварила брата. Шерсть на вивірці скоро піросла, але все таки прозвали її Стригунець.

Вивірка спала разом зі мною або в кошачку. Як потепліло, ми випустили її вже дорослу на волю. Вона вже має своє гніздо і часами приходить до нас по горішки.

Людмила Павлів,
Торонто.



ЩО ЧИТАТИ?

КАЗКА ПРО ВЕДМЕДЯ

У Видавництві „Нашим Дітям” Об'єднання Працівників Дитячої Літератури (ОНДЛ) вийшла чепурна книжечка Романа Завадовича під наголовком „Казка-вигадка смішна про Ведмедя-Ласуна” з ілюстраціями В. Вербицького. У цій книжечці автор оповідає про пригоди Ведмедя, який дуже любив солодке. От і заліз він у пасіку поласувати медом. Та тут зустріла його біда. А яка — про це розкаже вам книжечка. Придбайте її, прочитайте і скажіть, чи й між дітьми бувають такі ласуни. Книжечка призначена для дітей молодшого віку.

„Казка про Ведмедя-Ласуна” коштує 1 долар і замовити її можна прямо у видавництві, а найкраще вислати передплату на весь 1966 рік у сумі 6 доларів, і тоді дістанете на свою адресу і „Казку про Ведмедя-Ласуна” і всі чергові книжечки, які появляться в тому році. Всі книжечки матимуть однакову величину і будуть гарно ілюстровані.

Попросіть, діти, маму й тата, щоб вислали ще сьогодні передплату на дитячу бібліотеку на адресу: NASHYM DITIAM - OPDL, c/o St. Mary's Credit Union, 278 Bathurst Street, Toronto 2B, Ontario, Canada.

У цьому видавництві можна замовляти всякі варіантні дитячі й інші видання.

А хто з вас не має своєї бібліотечної полицки чи шафки — попросіть, щоб вам купили чи змайстрували. Нам пришліть фото, як порядкуєте у своїй бібліотеці, і напишіть, скільки українських книжечок уже маєте. Фото і листа вмістимо у „Веселці”.

У ДЕНЬ СВ. МИКОЛАЯ

У цьому ж видавництві вийшла й друга книжечка, а саме п'єска Лесі Храпливої „Антипкові пригоди”. Ця сценка була друкована у „Веселці”, а тепер появилася окремим виданням з ілюстраціями Ніни Мудрик-Мриць, які показують одночасно, як удекорувати сцену для окремих картин сценки. У них і проєкти костюмів дійових осіб. Малий Антипко хотів накапостити українським дітям, але це йому не вдалося. Хто з читачів відповість — чому?

РОЗГАДАЙМО!

СКІЛЬКИ РАЗОМ?

- | | | | |
|----|-----------------------------------------------------------------------------------|----|-------------------------------------------------------------------------------|
| 1. | П'ять, п'ятнадцять,
Без двох двадцять,
Сорок, чотири,
Три і п'ятнадцять. | 2. | П'ять, п'ятнадцять,
Без двох двадцять,
Семеро, троє
Ще й малих двох. |
|----|-----------------------------------------------------------------------------------|----|-------------------------------------------------------------------------------|

ЩО ЦЕ?

- а) Я маю дірку і роблю дірку
І йду крізь дірку,
І кожну дірку я вмить замикаю —
Крізь неї довгий свій хвіст протягаю.
- б) Залізні хатини,
В них живуть новини,
Від знайомих і від рідних,
Від багатих і від бідних,
І веселі і сумні,
Ждемо ми щодня на них.

Б. Д.

ЖАРТІВЛИВІ ПИТАННЯ

- а) На дубі три гілки, на кожній шість яблук.
Скільки всього яблук?
- б) Назва якої птиці складається з сорока „а”?
- в) В яку бочку не можна води налити?
- г) З якої тарілки не їдять?
- д) Який рік тягнеться один день?
- е) Якою косою не можна косити?
- ж) Якої риби в ріках найбільше?

ДИВНЕ ДЕРЕВО

Що це за дерево, що сонця не бачить?

А К Р О С Т И Х И

1. Ранком сонечко ласкаве
Освітило краплі в травах —
Свіжі крапельки прозорі
Аж горять, неначе зорі.
2. Хмурним небо я роблю.
Може ви тоді сердиті?
А на землю дощ проллю —
Раді трави, раді квіти,
Аж сміються, чисто вмиті.
3. Дав вологи скільки треба,
Опісля то й без потреби
Ще годину крапав з неба.

Г. Чорнобицька

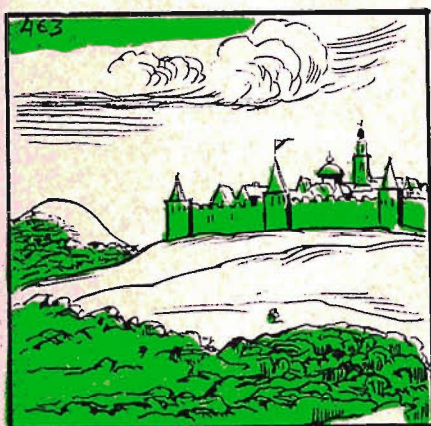
Пояснення: Акростих — це вірш, у якому початкові букви рядків утворюють якесь слово або речення.

**ДІТИ ВІДНОВЛЮЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!
ПРИЄДНУЙТЕ НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ!**

БОГДАН, КОЗАК-ХАРАКТЕРНИК ІСТОРИЧНА КАЗКА UKRAINIAN TALE БОHDAN, KOZAK-SORCERER

РОЗДІЛ XXX: ДЗЕРКАЛО ХАРАКТЕРНИКА

CHAPTER XXX: THE SORCERER'S MIRROR



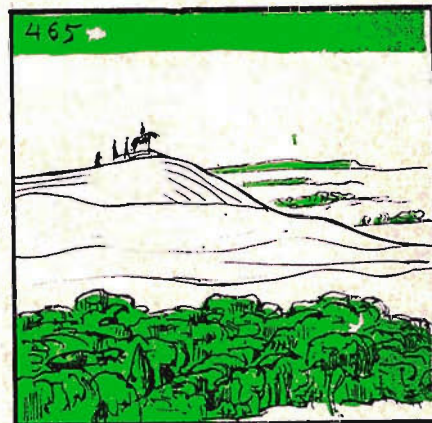
Армія українського гетьмана Богдана Хмельницького підступила під місто Львів.

The army of the Ukrainian Hetman Bohdan Khmelnytsky advanced on the city of Lviv.



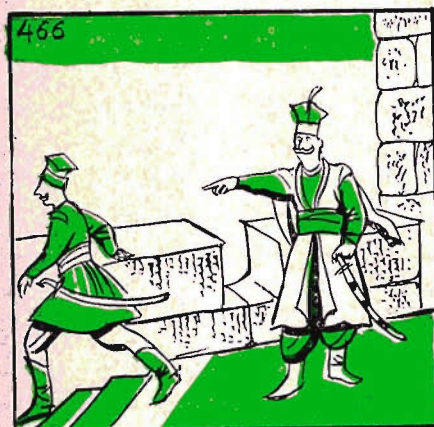
Комендант польського гарнізону пильно спостерігав рухи козацького війська.

The commanding officer of the Polish garrison followed carefully the movements of the Kozak army.



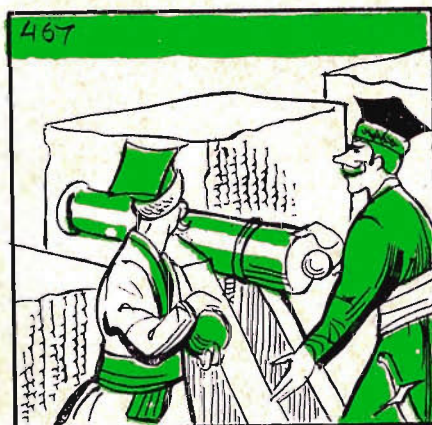
— Ось там, на горбочку, я бачу Хмельницького на сивому коні! — вигукнув комендант.

"Up there on the hill I see Khmelnytsky on his gray horse!" said the commanding officer.



— Покличте найліпшого гармаша! Мерщій!

"Find our best gunner! Hurry!"



За хвилину найліпший гармаш стояв уже біля гармати.

Shortly, the Polish army's top gunner stood by the cannon.

(Продовження буде)
(To be continued)



— Яцку, — промовив комендант тремтячим голосом, — он там Хмельницький! Стріляй влучно!

"Yatsek," said the commander in a trembling voice, "there's Khmelnytsky! Aim carefully!"